

Romerne kapittel 7

I kapittel sju begynner Paulus med å sammenlikne forholdet til loven eller Kristus med et ekteskap. Som naturlige mennesker er vi alle "gift" med loven. I dåpen dør imidlertid det gamle livet, og vi er fri til å leve med Kristus. Dermed er det ikke loven som definerer en kristens liv, men friheten i Kristus. Det betyr ikke at loven er ond eller syndig, men den fører oss bare inn i en håpløs kamp som vi er dømt til å tape.

Kapitlet avsluttes med et av de merkeligste - og ærligste - avsnittene i NT. Paulus beskriver sin egen kamp mot synden, som en indre konflikt der de negative kreftene stadig får overtaket. Det er tydelig at denne kampen er noe Paulus kjenner på kroppen som en kristen. Han skriver i presens. Løsningen ligger ikke i å klare å beseire synden, men ved at det ikke er noen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus. (8,1)

1. Paulus skriver "Det jeg vil, gjør jeg ikke, og det jeg avskyr, gjør jeg." (v. 15) Kan dere snakke om hvordan dette kan erfares?

2. Hva betyr det at Paulus snakker om denne kampen i presens, som noe han fortsatt sliter med? Innebærer ikke helliggjørelse at man i stadig mindre grad synder?

3. Det kan synes som om Paulus her beskriver en kamp mellom det åndelige og det kroppslige. Men samtidig vet vi at kroppen også er skapt av Gud, vi skal bruke den i Guds tjeneste, og den skal forløses av Gud (kapittel 8). Snakk sammen om hvordan vi som kristne kan ha et positivt syn på kroppen Gud har gitt oss.

4. Hvordan opplever dere ordet om at det ikke er noen fordømmelse i Kristus Jesus?